

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem Mgr. Janem Lipertem ve věci

žalobkyně: **Allivictus s.r.o.**, IČO: 27930114
sídlem Podhradní 437, 552 03 Česká Skalice
zastoupena advokátkou JUDr. Janou Heroldovou
sídlem Jungmannova 745/24, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika – Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**,
IČO: 45251002, sídlem Škrétova 44/6, 120 00 Praha 2
zastoupena advokátem JUDr. Zdeňkem Hromádkou
sídlem třída Tomáše Bati 385, 763 02 Zlín

O konstatování porušení práva a zaplacení přiměřených zadostiučinění 200 000 Kč, 150 000 Kč a 150 000Kč, to vše s příslušenstvím

takto:

- I. Konstatuje se, že nezákonným rozhodnutím žalované ze dne 13. 11. 2012, č. j. [REDAKCE], došlo k zásahu práva žalobkyně na ochranu její dobré pověsti a dobrého jména.
- II. Žaloba na konstatování, že odůvodnění rozhodnutí žalované o zastavení řízení ze dne 24. 10. 2017, sp. zn. [REDAKCE], č. j. [REDAKCE] tisková zpráva žalované ze dne 30. 8. 2017, zveřejňování informace o podání oznámení o podezření na spáchání trestného činu podvodu žalobkyní v zápise z jednání žalované ze dne 12. 6. 2012 jsou nesprávným úředním postupem, kterým došlo k zásahu do práva žalobkyně na ochranu její dobré pověsti a dobrého jména, se zamítá.
- III. Žaloba na uložení povinnosti zaplatit žalobkyni přiměřená zadostiučinění v celkové výši 500 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení od 27. 1. 2018 do zaplacení z této částky se zamítá.
- IV. Žalobkyně je povinna nahradit žalované náklady řízení ve výši 1 800 Kč k rukám zástupce žalované do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Adriana Votavová

Odůvodnění:

I. Vyjádření účastníků a průběh řízení

1. Žalobkyně se žalobou, kterou v průběhu řízení doplnila, domáhala vyslovení konstatování za nezákonné rozhodnutí žalované ze dne 13. 11. 2012, kterým byla žalované uložena pokuta ve výši 1 800 000 Kč za klamavou reklamu v televizi na produkt žalované, neboť usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017, č. j. [REDAKCE], bylo rozhodnutí zrušeno a v dalším řízení bylo dne 24. 10. 2017 správní řízení zastaveno. Nezákonným rozhodnutím ze dne 13. 11. 2012 bylo zasaženo žalobkyni do dobrého jména a pověsti, neboť byla žalobkyně uznána vinnou v uvádění omyl spotřebitele. Žalobkyně žádá vyslovení konstatování nezákonného rozhodnutí a přiznání zadostiučnění za nemajetkovou újmu ve výši 150 000 Kč.
2. O vydání pokut žalovaná informovala veřejnost formou tiskových zpráv a tiskových prohlášení, čímž vytvářela negativní obraz žalobkyně. Utrpěla dobrá pověst a dobré jméno žalobkyně v očích zaměstnanců a obchodních partnerů, zejména financujících bank. Za tento postup žalované žalobkyně žádá zadostiučnění ve výši 200 000 Kč.
3. Žalobkyně rovněž žádá vyslovení konstatování, že nesprávným úředním postupem žalované spočívající v odůvodnění rozhodnutí žalované ze dne 24. 10. 2017, vydáním tiskové zprávy ze dne 30. 8. 2017 a zveřejněním informace o podání trestního oznámení v zápise z jednání žalované ze dne 12. 6. 2012 bylo zasaženo do dobré pověsti a dobrého jména žalobkyně.
4. Za nesprávný úřední postup při vydání tiskové zprávy ze dne 30. 8. 2017, kde byla žalobkyně osočována z klamání a manipulace žádá žalobkyně zadostiučnění ve výši 150 000 Kč.
5. Nárok žalobkyně uplatnila dne 25. 1. 2018 u žalované.
6. Žalobkyně strukturovala žalovanou částku po poučení soudem podle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. při jednání dne 23. 1. 2019, když byla poučena, že musí dostatečně tvrdit a prokazovat nesprávný úřední postup a nezákonné rozhodnutí s konkrétními následky ve sféře žalobkyně, aby bylo zřejmé, jaká újma jí měla vzniknout tím kterým nesprávným úředním postupem či nezákonným rozhodnutím. Žalobkyně pak musí konkrétní náhradu nemajetkové újmy rozlišit ve vztahu ke každému z titulů. Žalobkyně byla rovněž poučena o nutnosti tvrdit takové skutečnosti, aby soud mohl učinit závěr o tom, že právě žalovaná částka je částkou přiměřenou za vznik určité konkrétní nemajetkové újmy. V této souvislosti byla žalobkyně vyzvána k srovnání svého případu s obdobnými případy. Žalobkyně byla poučena o následcích nesplnění výzvy, jímž je neúspěch ve sporu. Žalovaná měla poučení soudu za nadbytečné a odkázala na stanovisko Nejvyššího soudu Cpjn 206 /2010.
7. Žalovaná se žalobě bránila tvrzením, že rozhodnutí ze dne 13. 11. 2012 nebylo zrušeno pro nezákonnost, když Nejvyšší správní soud vysloveně neuvedl, že se nejedná o delikt a došlo jen k nedostatku v rámci dokazování. Pokud žalovaná informovala o případu žalované na jednáních dne 12. 6. 2012 a 13. 11. 2012 a ve výroční zprávě za rok 2012 jen plnila svou zákonnou povinnost podle § 5 písm. r) s) z) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, (dále jen „ZoV“). Žalovaná nenese odpovědnost za články v deníku E15 či diplomové práce. Podnět k podání trestního oznámení nebyl svévolný. Odůvodnění zastavení řízení bylo řádné a je plně v gesci žalované. Tisková zpráva ze dne 30. 8. 2017 neosočuje žalobkyni z manipulace a klamání konzumentů, žalovaná reagovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu. Žalobkyně konkrétní poškození pověsti dostatečně netvrdí ani neproazuje, dostatečně netvrdí ani příčinnou souvislost mezi tvrzenou újmou a odpovědnostním titulem. Žalobkyně navíc expanduje, vytvořila nová prodejní místa a je zastupována celou řadou známých sportovců, z čehož lze dovodit, že k poškození kredibility žalobkyně nedošlo.

II. Sporné a nesporné skutečnosti

8. Účastníci při jednání dne 23. 1. 2019 učinili nesporným, že dne 13. 11. 2012 bylo vydáno rozhodnutí žalované vůči žalobkyni, kterým jí byla uložena pokuta ve výši 1 800 000 Kč. Sporu nebylo ani o obsahu a odůvodnění tohoto rozhodnutí. Mezi účastníky bylo dále nesporné, že žaloba žalobkyně byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2016, sp. zn. [REDAKCE], a pokuta byla snížena na částku 800 000 Kč. Následně Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 15. 2. 2017 přiznal odkladný účinek kasační stížnosti a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017 sp. zn. [REDAKCE] zrušil rozsudek Městského soudu i rozhodnutí žalované ze dne 13. 11. 2012. Následně rozhodnutím ze dne 24. 10. 2017 žalovaná zastavila správní řízení.
9. Mezi účastníky bylo sporné, zda bylo rozhodnutí ze dne 13. 11. 2012 nezákonné, zda nese žalovaná odpovědnost za šíření informace o potrestání žalobkyně v deníku E15 či diplomové práci, zda bylo nesprávné, že žalovaná informovala o případu žalované na jednáních dne 12. 6. 2012, 13. 11. 2012 a ve výroční zprávě za rok 2012, zda v tiskové zprávě ze dne 30. 8. 2017 žalovaná osočila žalobkyni z manipulace a klamání konzumentů, zda byla poškozena pověst žalobkyně, a zda se tak případně stalo v souvislosti s činností žalované.

III. Prokázané skutečnosti

10. Soud má za prokázané, že v roce 2011 byla pozice žalobkyně na trhu nadějná, potřebovala, aby se její produkt dostal více do povědomí veřejnosti, což se díky televizní reklamě podařilo, ale následně žalobkyně propagaci stáhla, neboť byly zahájeny tři správní řízení s žalobkyní. Rozhodnutím žalované ze dne 13. 11. 2012, č. j. [REDAKCE] žalobkyně dostala pokutu ve výši 1 800 000 Kč za uvádění omyl přísuzováním léčebných a preventivních účinků potravině za tvrzení, že „Allivictus tinktura z pravého česneku podporuje imunitní systém, řeší nachlazení, chřipky a infekce.“ Mimoto měl být deklarován pozitivní vliv přípravku na průběh chemoterapie. O uložení pokuty informoval dne 14. 11. 2012 deník E15. Informaci o uložení pokuty se později v roce 2014 objevila i v diplomové práci. Pověst a dobré jméno žalobkyně bylo uložení pokuty dočasně poškozeno. Pověst žalobkyni poškozovaly i další dvě zahájená správní řízení, ve všech správních řízeních hrozilo žalobkyni uložení pokuty až dva miliony korun českých. Pověst žalobkyně byla poškozena v očích spolupracujících lékáren, byla poškozena důvěryhodnost žalobkyně. V roce 2014 žalobkyně rozvázala spolupráci se sítí lékáren Dr. Maxe kvůli nevýhodným podmínkám. Žalobkyně se potýkala s nedostatkem finančních prostředků, neboť jí velké bankovní subjekty nechtěly poskytnout úvěr, odmítnutí bylo doprovázeno různými vysvětleními. Žalobkyni trápil nedostatek finančních prostředků, došlo k poklesu zájmu o produkt, žalobkyně omezila propagaci svého výrobku. Teprve později zadala další reklamu v tištěné podobě, PR i reklamu do televize. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2016, č. j. [REDAKCE], byla pokuta snížena na částku 800 000 Kč. Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. [REDAKCE], byl kasační stížnosti žalobkyně přiznan odkladný účinek a v návaznosti na to usnesením Celního úřadu hl. m. Prahy ze dne 28. 2. 2017 č. j. [REDAKCE], bylo zastaveno řízení o posečkání s úhradou nedoplatku pokuty. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017 č. j. [REDAKCE], bylo zrušeno rozhodnutí správního soudu i žalované ze dne 13. 11. 2012, neboť ačkoliv izolované pasáže reklamy mohly na zvlášť zranitelného spotřebitele působit a vyvolávat dojem léčebných vlastností produktu, reklamu bylo nutné posoudit komplexně a žalovaná i správní soud ve svých hodnoceních dostatečně nereflektovaly, že žalobkyně nijak v reklamě nezastírala, že se jedná pouze o extrát česneku. V posuzované reklamě žalobkyně deklarovala pouze takové účinky, které veřejnost tradičně připisuje česneku. V tiskové zprávě ze dne 30. 8. 2017 se žalovaná vůči rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017 ohradila a podrobila jej kritice. V tiskové zprávě žalovaná citovala I [REDAKCE] K [REDAKCE].

Žalovaná neosočila žalobkyni z manipulace či klamání konzumentů. Rozhodnutím ze dne 24. 10. 2017, č. j. [REDAKCE], žalovaná zastavila správní řízení o uložení pokuty s odůvodněním, že je vázána rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, ačkoliv s ním nesouhlasí. V průběhu správního řízení žalobkyně v zápisu z jednání ze dne 12. 6. 2012 a 13. 11. 2012 a s nimi spojenými tiskovými zprávami informovala veřejnost o své činnosti, v rámci které stručně uvedla, že žalobkyni uložila pokutu za televizní reklamu a podala trestní oznámení pro podezření z podvodu. Z předběžného uplatnění nároku u žalované ze dne 25. 1. 2018 soud zjistil, že žalobkyně své nároky uplatnila u žalované.

IV. Důkazy a jejich hodnocení

11. Z rozhodnutí žalované ze dne 13. 11. 2012 č. j. [REDAKCE], soud zjistil, že žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 1 800 000 Kč za uvádění omyl přisuzováním léčebných a preventivních účinků potravině za tvrzení, že „Allivictus tinktura z pravého česneku podporuje imunitní systém, řeší nachlazení, chřipky a infekce.“ Mimoto měl být deklarován pozitivní vliv přípravku na průběh chemoterapie.
12. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2016, č. j. [REDAKCE] soud zjistil, že pokuta byla snížena na částku 800 000 Kč, když správní soud shledal rozhodnutí žalované za věcně správné, avšak dostatečně nezohledňující dosavadní praxi žalované při určování výše pokuty. Za dostatečnou pokutu správní soud shledal částku ve výši 800 000 Kč.
13. Z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. [REDAKCE] soud zjistil, že kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.
14. Z usnesení Celního úřadu hl. m. Prahy ze dne 28. 2. 2017, č. j. [REDAKCE] soud zjistil, že bylo zastaveno řízení o posečkání s úhradou nedoplatku pokuty z důvodu odkladného účinku kasační stížnosti. Žalobkyně pokut neplatila.
15. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017 č. j. [REDAKCE] soud zjistil, že bylo zrušeno rozhodnutí správního soudu i žalované ze dne 13. 11. 2012. Nejvyšší správní soud vyložil, že izolované pasáže reklamy mohou na zvlášť zranitelného spotřebitele působit a vyvolávat u něj dojem léčebných vlastností produktu, avšak reklamu bylo nutné posuzovat komplexně. Žalovaná i správní soud ve svých hodnoceních dostatečně nereflektovaly, že žalobkyně nijak v reklamě nezastírala, že se jedná pouze o extrát česneku a v posuzované reklamě jsou deklarovány pouze takové účinky, které veřejnost tradičně připisuje česneku.
16. Rozhodnutím ze dne 24. 10. 2017, č. j. [REDAKCE], žalovaná zastavila správní řízení o uložení pokuty. Žalovaná zrekapitulovala průběh řízení, na který soud v podrobnostech ve stručnosti odkazuje. Zastavení řízení žalovaná odůvodnila tím, že je vázána rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, ačkoliv má za to, že je v rozporu s vymezením skutku i stávající judikatury.
17. Soud zhodnotil výše uvedená rozhodnutí následovně. Průběh správního řízení o uložení pokuty žalobkyni byl v zásadě mezi účastníky nesporný, v čem se účastníci rozcházel, bylo hodnocení výše uvedených rozhodnutí. Pro soud jsou podstatné dvě okolnosti. Za prvé zahájení správního řízení o uložení pokuty bylo procesně důvodné, neboť prověřovalo sporné jednání žalobkyně, když i Nejvyšší správní soud uvedl, že části reklamy mohou u nemocných rakovinou vyvolávat zdání léčebných vlastností přípravku žalobkyně. Za druhé napadené rozhodnutí ze dne 13. 11. 2012 nebylo zrušeno z důvodu změněné situace ale právě pro nezákonnost. Žalobkyně pokutu nikdy nezaplatila, neboť požádala o posečkání s úhradou a kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek. V odůvodnění byla žalovaná kritická vůči rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, zejména naznačovala, že se cítí vázána dřívějším rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, žalobkyni však nijak nehanobila.

18. Z tiskové zprávy ze dne 30. 8. 2017 soud zjistil, že se žalovaná vůči rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017 ohradila a podrobila jej kritice. V tiskové zprávě žalovaná citovala Ivana Krejčího. Žalovaná neosočila žalobkyni z manipulace či klamání konzumentů.
19. Soud přezkoumal tiskovou zprávu ze dne 30. 8. 2017 a dospěl závěru, že žalobkyně v ní nebyla osočena z manipulace a klamání spotřebitele ze strany žalované. Předně je třeba říci, že žalovaná podrobovala kritice rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017 nikoli samotnou žalobkyni. Dále žalovaná doslova citovala názory a osobní zkušenost I. K. Ten pak sice zmínil, že je mu osobně známo, že na přednášce o produktu Allivictus se seniorka dotázala, zda přípravek žalobkyně léčí konkrétní typ rakoviny, avšak v žádném případě nebylo současně tvrzeno (žalovanou ani I. K., že by žalobkyně v tomto přesvědčení seniorku nějakým způsobem utvrzovala, tedy nějakým způsobem klamala či manipulovala. Žalobkyně nijak netvrdila ani neprokazovala, že by událost (dotaz seniorky) byla smyšlená či se stala jinak, není to však pro rozhodnutí podstatné, neboť již z tiskové zprávy nelze dovodit závěry, které jí přisuzuje žalobkyně.
20. Ze zápisu z jednání žalované ze dne 12. 6. 2012 a 13. 11. 2012 a s nimi spojenými tiskovými zprávami soud zjistil, že žalovaná informovala veřejnost o své činnosti, v rámci které stručně uvedla, že žalobkyni uložila pokutu za televizní reklamu, jak je uvedeno shora. Stejně tak se tak stalo ve zprávě o činnosti žalované z roku 2012. V zápise z jednání ze dne 12. 6. 2012 žalovaná informovala o tom, že podala trestní oznámení, neboť měla za to, že žalobkyně se mohla dopustit podvodu.
21. Soud zveřejnění zápisů z jednání s nimi spojené tiskové zprávy a zveřejnění výroční zprávy hodnotí tak, že se jedná o povinnost uloženou žalované zákonem [srov. § 5 písm. r) ZoV]. Ze zveřejnění obsáhlého seznamu činností žalované, ve které se objevuje stručná informace o uložení pokuty žalobkyni a podání trestního oznámení, nelze dovodit nesprávnost tohoto postupu ani snaha o vytváření negativního obrazu žalobkyně. Žalovaná nevydala enormní množství tiskových zpráv ve vztahu k žalobkyni, nepřesáhla očekávanou a legitimní činnost Rady, mezi které patří i informování o činnosti žalované.
22. Z internetového článku E15.cz soud zjistil, že dne 14. 11. 2012 tento internetový deník informoval u uložení pokuty žalobkyni. Současně s tím informoval o uložení pokuty další společnosti za porušení obdobného deliktu.
23. Z absolventské práce Ing. K. H. z roku 2014 soud zjistil, že v rámci zpracování tématu „Povědomí veřejnosti o rozdílech mezi léčivým přípravkem a jiným volně prodejným výrobkem, role reklamy“ byla informace, že žalobkyni byla uložena pokuta (1 800 000 Kč) za deklarované léčebné účinky stravy Allivictus.
24. Soud zhodnotil internetový článek a diplomovou práci jako informace faktického charakteru. Medializace těchto událostí jsou dány obecným zájmem o věci veřejné.
25. Z předběžného uplatnění nároku u žalované ze dne 25. 1. 2018 soud zjistil, že žalobkyně své nároky uplatnila u žalované.
26. Z webových stránek žalobkyně soud zjistil, že žalobkyně na svých stránkách informuje o tom, že Allivictus jako doplněk stravy obsahuje 67 % česnekového extraktu a 33% lihu bez dalších přísad, posiluje obranyschopnost organismu, ulevuje od příznaků spojených s infekcí horních cest dýchacích a nachlazení, snižuje riziko onemocnění kardiovaskulárních chorob a udržuje zdravou hladinu cholesterolu v krvi. Jako ambasadoři produktu vystupovali v roce 2018 sportovci T. H. T. O. M. H., P. K. Z. K. I. R., J. S., O. S. Produkt šel zakoupit v Hluboké nad Vltavou, Táboru, České Skalici, Neratovicích a Zlínu.

27. Soud hodnotí webové stránky žalobkyně tak, že pověst a dobré jméno žalobkyně bylo poškozeno pouze dočasně. S žalobkyní své jméno nadále spojují renomovaní sportovci a žalobkyně má poměrně rozsáhlou síť poboček.
28. Z výsledku jednatele žalobkyně Ing. Martina Dindoše soud zjistil, že napadené rozhodnutí ze dne 13. 11. 2012 zasáhlo dobré jméno a pověst žalobkyně. Pověst žalobkyni poškozovaly i další dvě zahájená správní řízení, ve všech správních řízeních hrozilo žalobkyni uložení pokuty až dva miliony korun českých. Pověst žalobkyně byla poškozena u spolupracujících lékáren, ve kterých se kvůli uložené pokutě na obchodní zástupce žalobkyně koukali skrze prsty. V roce 2014 rozvázala žalobkyně spolupráci se sítí lékáren Dr. Maxe kvůli nevýhodným podmínkám pro žalobkyni. Žalobkyně zahrnula do svých úvah o výši žalovaného peněžitého zadostiučinění i výši marně vynaložených nákladů a ušlého zisku. Tento nárok však žalobkyně uplatnila i samostatnou žalobou, zhruba týden před výsledkem jednatele. Žalobkyně se také dlouho potýkala s tím, že Evropská unie dlouho nevydala jednoznačné stanovisko, co mohou k Česku jako lidové medicíně uvádět. Žalobkyni sužoval nedostatek finančních prostředků, neboť jí velké bankovní subjekty nechtěly poskytnout úvěr, odmítnutí bylo doprovázeno různými vysvětleními a rozhodnutí žalované nezmiňovaly.
29. Soud hodnotí výpověď jednatele žalobkyně jako v zásadě přesvědčivou. Objektivnost výpovědi jednatele snižuje subjektivní přesvědčení jednatele, že žalobkyně byla záměrně vybrána žalovanou jako odstrašující příklad a z tohoto důvodu měla být žalovanou systematicky terorizována, dále prolínání úvah jednatele o zmařených investicích a ušlém zisku do výše nemajetkové újmy a skutečnost, že své názory jednatel předem reprodukoval svědkovi H [REDAKCE]. Soud v této souvislosti nicméně uvádí, že výpověď jednatele nepůsobila dojmem předem naučeného příběhu, byla spontánní a až na hodnotící úsudky tedy v zásadě přesvědčivá. Jednatel žalobkyně přiznal, že úvěrující banky udělení pokuty nezmiňovali a to ani v náznaku, a že je jen jeho domněnkou, že se tak dělo z popudu vyššího vedení banky kvůli vydání nezákonného rozhodnutí žalované. Následně prostředky získal u menšího bankovního subjektu. Zde je vhodné zmínit, že rozhodnutí, zda bude žalobkyni úvěr poskytnut či nikoliv, závisí zcela na rozhodnutí příslušné banky, která je ve svém rozhodování v zásadě neomezená a důvody neuzavření úvěrové smlouvy nemusí ani sdělovat, a proto jednání bank, popř. nastavení podmínek spolupráce se sítí lékáren, nelze klást k tíži žalované, když nelze dovodit příčinnou souvislost. Soud však uvěřil jednateři žalobkyně, že obchodní zástupci i on sám vnímali pošramocení pověsti u zástupců lékáren. Ostatně bylo by s podivem, pokud by lékárny, které s žalobkyní spolupracovali, udělení vysoké pokuty nijak nezaznamenali a v reputaci žalobkyně by se tato skutečnost nijak neodrazila.
30. Z výpovědi svědka H [REDAKCE] ředitele marketingu a obchodu žalobkyně, soud zjistil, že svědek nastoupil u žalobkyně v roce 2011. S jednatelem žalobkyně se znají dlouhodobě, už v roce 2008 mu dělal analýzy, zda je vhodné propagovat produkt žalobkyně v televizi. V roce 2011 byla pozice žalobkyně na trhu nadějná, potřebovali, aby se produkt dostal více do povědomí veřejnosti, což se díky televizní reklamě podařilo, ale následně propagaci stáhli, neboť byly zahájeny tři správní řízení s žalobkyní, které žalobkyni snižovaly důvěryhodnost. V očích svědka i lidí u branže žalobkyně na pověsti neztratila, nechápali, čeho nesprávného se měla žalobkyně dopustit. Svědek věřil, že se záležitost s pokutou vyřeší ve prospěch žalobkyně. Žalobkyni trápil nedostatek finančních prostředků, došlo k poklesu zájmu o produkt a nedostali investice od bank. Omezili proto propagaci, aby to nebylo zneužito proti žalobkyni a nedělali ani průzkum postavení žalobkyně na trhu, neměli na to ostatně ani prostředky. Teprve později zadali další reklamu v tištěné podobě, PR i reklamu do televize.
31. Soud hodnotí výpověď svědka jako částečně přesvědčivou. Věrohodnost svědka snižuje jeho dlouhodobá známost a podřízení jednateři žalobkyně, který svůj názor svědkovi prezentoval

před jeho výsledkem. Jednatel to sice doprovodil instrukcí, aby svědek vypovídal svými slovy svůj pohled na věc, avšak svědek působil více nejistě a méně přesvědčivě v líčení událostí než jednatel žalobkyně. Výpověď svědka však soud nepovažuje za lživou či zmanipulovanou, svědek se snažil vypovídat pravdivě k událostem, které prožil, působil však méně autenticky. Stejně jako jednatel popisoval zejména finanční problémy žalobkyně, které působil nedostatek investic od bank. U svědka samotného ani lidí z jeho branže rozhodnutí nevyvolalo nedůvěru k žalobkyni, rozhodnutí žalované spíše nechápali. Svědek však vnímal pokles důvěryhodnosti žalobkyně. Přesvědčivě svědek popsal i omezení propagace z důvodu obav z probíhajících správních řízení a nedostatku finančních prostředků. Pro úplnost soud uvádí, že od 1. 1. 2001 bylo novelou o. s. ř. upuštěno od požadavku podle § 117 odst. 1 o. s. ř., aby předseda senátu dbal také na to, aby svědci, kteří dosud nebyli vyslechnuti, nebyli přítomni jednání. Změna zákona byla odůvodněna zejména tím, že je na osobním přesvědčení každého svědka vypovídat pravdu a nic nezamlčovat. Přítomnost svědků předchozímu jednání může působit i prakticky, aby svědci vypovídali k věci. Svědek H. [REDACTED] sám přiznal, že byl s náhledem jednatele na skutkový děj seznámen ještě před jednáním, a proto přítomnost svědka výpovědi jednatele na jeho výpovědi ani nemohla ničeho změnit.

32. Provedené dokazování hovoří ve prospěch žalobkyně v tom směru, že vůči žalobkyni bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, které poškodilo pověst žalobkyně ve vztahu k spolupracujícím lékárnám.
33. Provedené dokazování pak svědčí ve prospěch žalované, že pověst žalobkyně byla poškozena rozhodnutím ze dne 13. 11. 2012 bez konkrétních závažných či nevratných následků. Žalovaná nenese odpovědnost za chování bank, deníků či rozvázání spolupráce se sítí lékáren Dr. Maxe. Žalovaná žalobkyni neosočovala v tiskové zprávě ze dne 30. 8. 2017 z manipulace a klamání konzumentů. K poškození pověsti žalobkyně došlo pouze v obecné rovině a v souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí. Ostatně konkrétní tvrzení a důkazy žalobkyně ani nenabídla, konkrétně o nich nehovořil ani jednatel žalobkyně ani vyslechnutý svědek. Prokazování vyvrátilo, že by došlo k dalším nesprávným úředním postupům, jak namítá žalobkyně.
34. Soud neprovedl některé navržené důkazy. Jednalo se o výsledky Ing. D. [REDACTED], P. [REDACTED], I. [REDACTED], V. [REDACTED], J. [REDACTED], B. [REDACTED] kteří byly navrženi opožděně podáním ze dne 13. 2. 2019 po koncentraci řízení, která nastala dne 6. 2. 2019. Jednalo by se o důkazy nadbytečné, neboť poškození dobrého jména a pověsti má soud za prokázané. Soud neprovedl nadbytečný důkaz M. [REDACTED], W. [REDACTED], že se lékárny negativně stavěly k nabídce produktu žalobkyně, předně jím chtěla žalobkyně prokazovat skutkový stav, než jak byl tvrzen a zjištěn v rámci důkazů v koncentrační lhůtě a žalobkyni ničeho nebránilo tento důkaz navrhnout ve lhůtě pro to určené. Stejný závěr platí i o 9 let starém průzkumu znalosti produktu. Znalost produktu žalobkyně pak není pro rozhodnutí soudu ani podstatná.
35. Soud podrobnější dokazování neprováděl pro nadbytečnost, neboť výše uvedené je pro posouzení uplatněných nároků plně postačující, když má soud dostatek skutkových zjištění k posouzení dopadů nezákonného rozhodnutí do sféry žalobkyně i okolností případu. Z téhož důvodu soud v odůvodnění rozsudku nerozvádí některé tvrzení účastníků a dílčí skutková zjištění učiněná z těch provedených důkazů, o něž rozhodnutí o věci samé posléze neopřel, popřípadě by učinil shodná skutková zjištění.
36. Účastníci při jednání dne 5. 8. 2020 sdělili, že navrhli veškeré jim známé důkazy k prokázání svých tvrzení a rozhodných skutečností. Na provedení dalších důkazů netrvali. Soud tak předmět dokazování zcela vyčerpal.

V. Závěr o skutkovém stavu

37. Lze shrnout, že rozhodnutím žalované ze dne 13. 11. 2012 bylo poškozeno dobré jméno a pověst žalobkyně, přičemž újmu žalobkyně lze odčinit konstatováním vydání nezákonného rozhodnutí. Vydání omluvy se žalobkyně nedomáhala. Formulace odůvodnění rozhodnutí žalované ze dne 24. 10. 2017 je postup žalované, který se přímo odrazil v obsahu tohoto rozhodnutí, které nebylo pro nezákonnost zrušeno. Tisková zpráva žalované ze dne 30. 8. 2017 podrobila kritice rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017 sp. zn. [REDAKCE], žalobkyni neosočovala z manipulace či klamání spotřebitele. Zveřejněním informace o trestním oznámení v zápise žalované ze dne 12. 6. 2012 žalovaná pouze informovala veřejnost o své činnosti, což jí ukládá zákon a nedošlo přitom k nesprávnému úřednímu postupu. V rámci úvahy o přiměřenosti zadostiučinění nelze zohledňovat zmařené investice a ušlý zisk žalobkyně, což jsou samostatné nároky s vlastním skutkovým dějem. Současně nelze klást k tíži žalované jednání třetích osob, které žalobkyni neposkytli na její žádost úvěr či další výhodnější spolupráci.

VI. Právní hodnocení

38. Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., (dále jen „OdpŠk“), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
39. Podle § 2 cit. zák. odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.
40. Podle § 5 OdpŠk stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.
41. Podle § 7 odst. 1 OdpŠk právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.
42. Podle § 8 odst. 1 OdpŠk nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
43. Podle § 13 odst. 1 OdpŠk stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.
44. Podle § 31a odst. 1 OdpŠk bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle § 31a odst. 2 OdpŠk zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
45. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 2008 sp. zn. 32 Cdo 1664/2008, poškozený musí vzniklou újmu dostatečně konkrétně popsat, tj. v čem jeho újma spočívala, o jaký typ újmy se jedná apod., z čehož musí jednoznačně vyplynout, že nejde o újmu, která by byla vypočitatelná jako škoda. K této problematice Nejvyšší soud odkázal na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 3 Cmo 684/95: „Pokud oprávněnému vznikla hmotná újma, prostředkem nápravy může být pouze náhrada škody, eventuálně vydání bezdůvodného

obohacení. Nelze připustit, aby (např. z důvodů obtížného prokazování výše škody) si cestou požadavku na zaplacení přiměřeného zadostiučinění oprávněný řešil jemu vzniklou újmu hmotnou. Je na soudu, aby takové možnosti zamezil a trval na zdůvodnění návrhu na zaplacení přiměřeného zadostiučinění v penězích oprávněným.”

46. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 6. 11. 2003, sp. zn. III ÚS 150/03 toliko dosažení zrušení správního rozhodnutí, případně rozhodnutí dle § 87 odst. 2 soudního řádu správního pak může založit důvod uplatnění žaloby ve věci odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.
47. Objektivní odpovědnost státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem podle OdpŠk je založena při současném splnění tří podmínek: 1) nezákonné rozhodnutí či nesprávný úřední postup, 2) vznik škody a 3) příčinná souvislost mezi vydáním nezákonného rozhodnutí či nesprávným úředním postupem a vznikem škody. Existence těchto podmínek musí být v soudním řízení bezpečně prokázána.
48. Škoda musí být nezprostředkovaným následkem protiprávního jednání, které je její hlavní příčinou, nesmí jít o příčinu jen vedlejší, popř. příčinu zkoumanou jen v obecné rovině bez rozboru jednotlivých prvků konkrétní situace. Pokud dojde k řetězení jednotlivých příčin a následků, musí škoda bezprostředně vzejít z jednání škůdce. Právní posouzení příčinné souvislosti spočívá ve stanovení, mezi jakými skutkovými okolnostmi má být její existence zjišťována. Časové hledisko pak není rozhodujícím a jediným kritériem a příčinnou souvislost nelze zaměnit za souvislost časovou. Pro existenci kausálního nexu je nezbytné, aby řetězec postupně nastupujících příčin a následků byl ve vztahu ke vzniku škody natolik propojen, že již z působení prvotní příčiny lze důvodně dovozovat věcnou souvislost se vznikem škodlivého následku. To znamená, aby prvotní příčina bezprostředně vyvolala jako následek příčinu jinou a ta případně příčinu další. Současně se musí prokázat, že škoda by nebyla nastala bez této příčiny.
49. Soud posoudil nárok po právní stránce podle § 7 odst. 1 OdpŠk a § 13 odst. 1 OdpŠk za užití § 31a odst. 1, 2 OdpŠk, když se žalobkyně po žalované domáhá peněžitých zadostiučinění a konstatování vydání nezákonného rozhodnutí a nesprávných úředních postupů.
50. V řízení bylo prokázáno vydání nezákonného rozhodnutí žalované o uložení pokuty, když rozhodnutí žalované ze dne 13. 11. 2012 bylo zrušeno pro nezákonnost Nejvyšším správním soudem. Tomu odpovídá i citace § 78 odst. 1 s. ř. s., dle kterého je-li žaloba důvodná, soud (Nejvyšší správní soud) zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Nezákonností je jak nesprávné právní posouzení otázek hmotněprávních, tak pochybení procesní, mělo-li vliv na správnost rozhodnutí (viz *Vojtek, P., Bičák, V.* Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, 94 s.). Pouze v případě, že by rozhodnutí bylo zrušeno, protože po jeho vydání pominuly důvody k jeho vydání, je možné hovořit o tom, že rozhodnutí nebylo rušeno pro nezákonnost, což však není daný případ. Žalovaná se tak mylí, pokud dovozuje, že její rozhodnutí o uložení pokuty bylo zákonné. Rozhodnutím o vyslovení nezákonnosti je soud vázán (§ 8 odst. 1 OdpŠk).
51. Pokud jde o zadostiučinění za nemajetkovou újmu z nezákonného rozhodnutí, není dána vyvratitelná domněnka, že jím byla dotčena osobě způsobena imateriální újma. Naopak, v řízení je na žalobkyni, aby spolu s odpovědnostním titulem tvrdila a prokazovala i existenci skutečností, které lze právně kvalifikovat jako porušení konkrétního práva žalobkyně, a vznik nemajetkové újmy vzniklé v příčinné souvislosti s danými skutečnostmi. Teprve dojde-li soud po provedeném dokazování k závěru, že odpovědnostním titulem byla porušena konkrétní práva žalobkyně a že v důsledku toho vznikla žalobci nemajetková újma, může se zabývat otázkami formy a případné výše zadostiučinění podle § 31a odst. 1 a 2 OdpŠk.

52. Soud se tak zabýval tím, zda je dostačujícím zadostiučiněním konstatování vydání nezákonného rozhodnutí a dospěl k závěru, že takové zadostiučinění je dostačující.
53. Žalobkyně byla podle § 118a odst. 1 o. s. ř. poučena při jednání dne 23. 1. 2019 o nutnosti dostatečně konkrétně tvrdit a prokazovat následky ve sféře žalobkyně ve vztahu ke každému jednotlivému odpovědnostnímu titulu. Žalobkyně na to reagovala tvrzením, že byla uznána vinnou v uvádění omyl spotřebitele formou klamavých praktik, ale žádné konkrétní zásahy nedoplnila. Zůstalo tak u obecného žalobního tvrzení poškození v očích obchodních partnerů a široké veřejnosti. Žalobkyně nedostatečně reagovala na poučení soudu náležitě újmu tvrdit. U prokazování škody i nemajetkové újmy nestačí pravděpodobnost či hypotetický závěr, že k takové újmě došlo. Újma jako podmínka odpovědnosti musí být postavena najisto, přičemž vymezení konkrétního rozsahu újmy je úkolem žalobkyně, když je jen na žalobkyni, s kterými událostmi vznik újmy spojí. Z žalobních tvrzení je zřejmé, že poškození újmy žalobkyně dovozuje z více titulů (nesprávný úřední postup spořívající v nesprávném odůvodnění zastavení řízení, zveřejňování zápisů z jednání žalované i zveřejnění tiskové zprávy ze dne 30. 8. 2017). Žalobkyně tak dává do souvislosti poškození pověsti s více okolnostmi, z nichž za důvodné lze označit pouze vydání nezákonného rozhodnutí. Žalobkyně se mylí, pokud dovozuje, že na danou věc dopadá stanovisko Nejvyššího soudu Cjpn 206/2010, které nabídla ke srovnání. To je vyhrazeno pro újmu způsobenou nejistotou v důsledku porušení povinnosti vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě, tedy naprosto jiné nároky než konstruuje žalobkyně. Ani kritéria uvedená v § 31a odst. 3 OdpŠk se nepoužijí. Zásahy v podobě nezákonného rozhodnutí jsou pak nutně ohraničeny dobou trvání správního řízení. Žalobkyně také rezignovala na podrobný popis příčinné souvislosti mezi vydáním nezákonného rozhodnutí a konkrétní újmu. Příčinná souvislost mezi jednáním či opomenutím škůdce je předně otázkou skutkovou. Žalobkyně tedy nereagovala dostatečně na poučení podle § 118a odst. 1 o. s. ř. uložené při jednání dne 23. 1. 2019 a zásah do pověsti a dobrého jména žalobkyně lze dovodit pouze v obecné rovině.
54. Závěr o tom, že je dostatečné konstatování porušení práva pak podporuje i skutečnost, že žalobkyně nečelila pouze jedinému správnímu řízení, ve kterém bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, ale na poškození její pověsti se podíleli i další dvě zahájená správní řízení, jak vypověděl jednatel žalobkyně i svědek H. Tyto správní řízení nejsou předmětem řízení, újmu z těchto řízení tak soud neodškodňuje, ačkoliv je zřejmé, že i tyto řízení žalobkyni poškozovaly na pověsti, jak vypověděl jednatel a vyslechnutý svědek. Žalobkyně pak pokutu nikdy neplatila, neboť požádala o posečkání s úhradou a Nejvyšší správní soud následně přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Lze přisvědčit žalované, že poškození pověsti žalobkyně bylo dočasného charakteru, neboť ji nadále podporují známí sportovci a vybudovala síť poboček. Jediným doloženým zásahem pak byla snížená důvěra lékáren z důvodu udělení pokuty. Konečně z výpovědi jednatele žalobkyně soud zjistil, že pokud jde o výši zadostiučinění žalobkyně, do této částky promítla i úvahy o způsobené hmotné škodě a ušlém zisku, což je nesprávné a tyto okolnosti se v nemajetkové újmě nezohledňují, jak správně namítla žalovaná. Soud přihlédl i k okolnostem uvalení sankce, mezi které je nutno zařadit to, že ke spornému jednání žalobkyně došlo, což ostatně potvrdil i Nejvyšší správní soud, který však upřednostnil globální pohled nazírání na uvedenou reklamu.
55. Z provedeného dokazování pak soud zjistil, že hlavním problémem podnikání žalobkyně byla neochota úvěrujících bank poskytnout žalobkyni investice. Banky však neposkytnutí úvěru nijak odůvodnit nemusí a jednatel žalobkyně sám uvedl, že vysvětlení, proč se mu nedostávalo bankovních investic, bylo různé a sděleným důvodem nikdy nebylo rozhodnutí žalované. Domněnky jednatele žalobkyně, že se tak stalo kvůli žalované, je čirá spekulace. Žalovaná pak není odpovědná za články deníku E15 či diplomovou práci. To je dáno obecným zájmem o věci veřejné a žalovaná při informování o udělení pokuty žalobkyni nijak nepochybila.

56. Morální satisfakce je upřednostněna před peněžitým zadostiučiněním, ke kterému má být přistoupeno pouze v případě, že je konstatování nedostatečné. Pro závěr o vzniku nemajetkové újmy nepostačuje právní kvalifikace, že došlo k zásahu do některého z práv, neboť tento zásah představuje možnou příčinu vzniku újmy, nikoliv však újmu samotnou. Bez srovnání obdobných případů nebude možná zpravidla učinit závěr, že požadovanou částku lze považovat za přiměřené zadostiučinění a za přiměřené zadostiučinění může být považováno právě konstatování porušení práva. Žalobkyně byla vyzvána, aby předložila srovnávací judikaturu obdobných případů, což neučinila.
57. Pouze pro úplnost soud dodává, že dle ustálené judikatury požadavek na současné vyslovení konstatování porušení práva s požadavkem na přiznání peněžité zadostiučinění je zjevně bezúspěšné uplatňování práva, neboť nemohou být současně poskytnuty obě satisfakce.
58. Soud vyšel z povahy správní sankce, délky správního řízení a prokázaných následků ve sféře žalobkyně, přihlédl i k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo, a dospěl k závěru, že konstatování vydání nezákonného rozhodnutí společně s vyslovením porušení práva na ochranu dobré pověsti a dobrého jména žalobkyně je dostatečné (výrok I.).
59. Z výše uvedených důvodů soud podle § 7 odst. 1 za užití § 31 odst. 2 OdpŠk zadostiučinění za nezákonné rozhodnutí ve výši 150 000 Kč zamítl (výrok III.).
60. Pokud jde o konstatování, že odůvodnění rozhodnutí žalované o zastavení řízení ze dne 24. 10. 2017 sp. zn. [REDAKCE] č. j. [REDAKCE] bylo nesprávným úředním postupem, soud k tomu uvádí, že samotné odůvodnění rozhodnutí přezkoumávat v odškodňovacím řízení nelze. Formulace odůvodnění je postupem žalované, který nachází přímý odraz v rozhodnutí (viz NS 2 Cdon 129/97). Rozhodnutí o zastavení řízení bylo kritické především vůči Nejvyššímu správnímu soudu nikoli žalobkyni. Jedná se však fakticky o nárok z nezákonného rozhodnutí, pro který není splněna podmínka zrušení rozhodnutí pro nezákonnost, a proto soud žádané konstatování podle § 7 odst. 1 OdpŠk za užití § 8 odst. 1 OdpŠk zamítl (výrok II.).
61. Pokud jde o konstatování, že tisková zpráva ze dne 30. 8. 2017 a zápis o jednání ze dne 12. 6. 2012 s informací o podání trestného oznámení byly nesprávným úředním postupem, soud k tomu uvádí, že v tiskové zprávě nebyla žalobkyně osočena z klamání a manipulace spotřebitelů, jak mylně dovozuje. Zpráva v zápise o podání trestního oznámení pak pouze informuje o činnosti žalované. Podle § 5 písm. r) ZoV žalovaná zveřejňuje usnesení Rady, výroční zprávu Rady, zápisy z jednání Rady, nebrání-li tomu zvláštní právní předpisy, a případně další informace způsobem umožňujícím dálkový přístup. Soud má za to, že žalovaná nepochybila, pokud o své činnosti informovala, přičemž soud neshledal, že by se tak stalo zákonu odporujícím způsobem.
62. Ústavní soud navíc v nálezu ze dne 6. 11. 2003, sp. zn. III ÚS 150/03, také uvedl, že toliko vyslovení nezákonného zásahu podle § 87 odst. 2 s. ř. s. může založit důvod uplatnění žaloby ve věci odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, je-li poškozený zasažen správním zásahem. Pokud má žalobkyně za to, že správním postupem žalované dle § 5 písm. r) ZoV byla žalobkyně dotčena, jedná se dle mínění soudu právě o tvrzený nezákonný zásah, kterému se mohla žalobkyně bránit ve správním soudnictví. Skutečnost, že tak neučinila nelze obcházet žalobou podle OdpŠk.
63. Soud proto žádané konstatování podle § 13 odst. 1 OdpŠk zamítl (výrok II.).
64. Z výše uvedených důvodů soud podle § 31 odst. 2 OdpŠk zadostiučinění ve výši 200 000 Kč a 150 000 Kč zamítl (výrok III.).

65. Opětovně soud dodává, že dle ustálené judikatury požadavek na současné vyslovení konstatování porušení práva s požadavkem na přiznání peněžité zadostiučinění je zjevně bezúspěšné uplatňování práva, neboť nemohou být současně poskytnuty obě satisfakce.
66. Nejvyšší soud dlouhodobě zastává názor, že v případě odškodnění nemajetkové újmy poškozeného podle zákona č. 82/1998 Sb. nelze vedle peněžní formy zadostiučinění současně přiznat zadostiučinění formou konstatování porušení práva v samostatném výroku rozhodnutí. Právní úprava § 31a odst. 2 OdpŠk stanoví určitá pravidla, podle kterých musí soud (případně již příslušný orgán v rámci předběžného projednání nároku) při stanovení formy zadostiučinění postupovat, a to s ohledem na přiměřenost zadostiučinění vzniklé nemajetkové újmě. Forma peněžité satisfakce přichází do úvahy jako prostředek odškodnění závažné nemajetkové újmy za současného splnění dvou podmínek, a sice že nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jiným způsobem a konstatování porušení práva se samo o sobě nejevilo jako dostatečné. Přiznání peněžité částky proto konzumuje požadavek na konstatování porušení práva. Způsob vypořádání vztahu mezi účastníky vyplývá přímo z právního předpisu a v tomto ohledu omezuje účastníky v možnosti se svými nároky volně nakládat, neboť soud rozhodne o konkrétní formě zadostiučinění podle pořadí určeného v ustanovení § 31a odst. 2 OdpŠk za současného posouzení přiměřenosti zvolené formy zadostiučinění utrpěné nemajetkové újmě. Pokud je poškozené osobě přiznána finanční kompenzace náhrady nemajetkové újmy, jedná se z pohledu ustanovení § 31a odst. 2 OdpŠk o maximální možnou satisfakci, kterou lze poškozenému přiznat, a nutně takové o rozhodnutí obsahuje ve svém odůvodnění i konstatování zásahu do jeho práv výkonem státní moci. Považuje-li poškozený za účelnější formu satisfakce pouhé konstatování porušení práva, žádá po žalované tuto formu zadostiučinění a soud je takovým jeho zájmem vázán (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2011, sp. zn. 30 Cdo 1684/2010 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2019, sp. zn. 30 Cdo 27/2018-256).

VII. Náklady řízení

67. Náklady převážně úspěšné žalované podle § 142 odst. 1, 3 o. s. ř. spočívají v 6 hotových výdajích po 300 Kč za vyjádření ze dne 28. 8. 2018 a 10. 7. 2019 a přípravu a účast na jednání dne 23. 1. 2019 a 5. 8. 2020, celkem 6 x 300 Kč dle § 151 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 1 odst. 3 písm. a), b), c) vyhlášky č. 254/2015 Sb.
68. Náklady na právní zastoupení nejsou účelně vynaloženy, neboť žalovaná jako stát disponuje dostatečným odborným aparátem pro bránění svých práv vůči namítanému nesprávnému úřednímu postupu a vydání nezákonnému rozhodnutí (k náhradě nákladů subjektům veřejného práva srov. nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 376/12, ze dne 14. 3. 2013).
69. Žalované proto náleží na náhradě nákladů řízení částka ve výši 1 800 Kč (výrok IV.).

Poučení:

Odvolání proti tomuto rozsudku lze podat k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2 do patnácti dnů od jeho doručení.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněná podat návrh na soudní výkon rozhodnutí či exekuci.

Praha 5. srpna 2020

Mgr. Jan Lipert v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Adriana Votavová